

7 [ger. veient; p.p. vist; — ind.
 pr. 1 veig; imperf. veia, etc.;
 perfet viu, veres (o veieres), veu
 (o veié), vérem (o veiérem), etc.;
 — subj. pr. vegi, etc.; imperf. veies
 etc.; — imper. [veges]

accident gramatical que representa
 la relació del subjecte d'un verb
 amb l'acció representada ~~per~~
 per aquest. Veure activa, quan el
 subjecte denota l'agent. Veure passi-
va, quan el subjecte denota el
 pacient. | Not.

veure ⁷ v. tr. Percibir la imatge
 (d'un objecte) que els raigs llumi-
 nos que en provenen d'aquest for-
 men al fons de l'ull sobre la retina.
Veure una cosa. Veure algú. Una cosa
que es veu de lluny. Veure des d'ací
es veu el mar. Ho he vist amb els meus
propis ulls. Veure's en un mirall